

Liderfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

V. évfolyam, 3. szám, 2011. március

WESTERN

Filmrovat

Novellák, versek

Történelem

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

Cyrus Livingstone, Maggoth, Chiron Lark, Gregor McSEL,
Homoergaster, Jimmy Cartwright, Pomy Collingwood,
Mia, Ida, Aldyr

UNFORGIVEN

Tartalom

FILMROVAT

A Western, avagy értekezés néhány „nyugatos” filmélményről – 1. rész/Homoergaster/ 3.

NOVELLÁK

Éjféli akasztás /Maggoth/ 6.

Füves Medve, avagy az indián zombi suttogása /Chiron Lark/ 9.

Máshol... ugyanott... – 1. rész /Cyrus Livingstone/ 10.

Hollócsőr, avagy az indián zombi suttogása /Jimmy Cartwright/ 12.

VERSEK

Szép /Pomy Collingwood/ 13.

Holtak szeme /Cyrus Livingstone/ 13.

Templom a ködben /Gregor McSEL/ 15.

Utószó /Mia/ 15.

TÖRTÉNELEM

Márciusi érdekességek /Homoergaster/ 14.

KÖNYVAJÁNLÓ

Sötételf - Vérkövek /Aldyr/ 16.

H. P. Lovecraft: Erich Zann muzsikája /Ida/ 16.

Hírek röviden

Ismét megjelent az Avana SF Hírlevél

Hosszú szüneteltetés után, igaz ezúttal még csak elektronikus formában, de ismét megjelent az Avana SF Hírlevél.

Oldalunkon a Főmenü - Kiadványaink között megtalálható Hírlevél linkje: http://www.avana.hu/kiadvanyok/avana_hirlevel_2011_01.pdf

Az Avana SF Hírlevél kinyomtatható, és szabadon terjeszthető.

A kiadvány főszerkesztője: **Györgyi Ákos**, akinek munkáját egyelőre az Avana Egyesület tagjai segítik, de a szerkesztő várja, és fogadja az olvasóktól is, a rovatokba illő cikkeket, észrevételeket, olvasói leveleket.

Nomad pályázat

Az Írókör.hu és a Krónikák.hu közreműködésében készülő fantasy fanzinhoz keresünk alkotásokat. A fanzin célja, hogy kezdő fantasy íróknak biztosítson megjelenési lehetőséget, és hogy a fantasy irodalmat népszerűsítse.

Felhívjuk a figyelmet, hogy a fantasy, mint műfaj, eléggé szerteágazó, így annak minden ágazatában szívesen várunk változatos novellákat (urban, dark, high / epic, low, weird, sword & sorcery, mágikus realizmus, stb.).

Amennyiben lehet, kerüljétek a manapság agyonhasználtak tekinthető történeteket, témákat és karaktereket (vampírrománok, lovecrafti ihletésű horror, stb.). A novellának önállóan meg kell állnia a helyét, vagyis ne kelljen ismerni hozzá a világot, és ne legyen valamely más műnek a folytatása sem.

A legjobb novellák nyomtatásban megjelennek, és minden bekerülő szerző jutalma egy jó korsó sör.

A novellákat a nomadfanzin [kukac] gmail.com címre várjuk.

Terjedelem: maximum 30.000 karakter (szóközökkel)

Határidő: 2011. június 30.

<http://nomadfanzin.wordpress.com/aktualis-palyazatok/>

Preyer Hugo Novellapályázat

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet új, sci-fi novellák megírására.

A pályázaton minden olyan alkotó részt vehet, akinek még nem jelent meg önálló kötete. (A magánkiadás nem kizáró tényező.)

A pályázat nem jelíges !

Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

A novellák terjedelme szóközökkel együtt nem haladhatja meg a 40.000 karaktert, és nem lehet kevesebb 2500 karakternél.

A műveket Word .doc formátumban, (12 pontos betűmérettel, normál sorközzel) e-mailben kell benyújtani. Az AVANA archívuma számára kérjük 1 nyomtatott példány beküldését is.

A területi határok és formai követelmények be nem tartása a pályázatból való kizárást vonja maga után.

Beküldési határidő: 2011. Április 30.

Az e-mail-eket a következő címre várjuk:

avana.preyer.nov.p@gmail.com

A nyomtatott példányt a következő címre kérjük:

B. Kósa Katalin 7630 Pécs, Matheovits F. u. 2.

A nyomtatott példány, és az e-mail-hoz csatolt Word doc. mellé is kérjük megadni:

- a szerző nevét (ha van, akkor az írói nevét is),
- a szerző levelezési címét,
- telefonszámát,
- és e-mail címét.

Az eredményhirdetésre, és a díjak átadására a HungaroCon rendezvényen kerül sor. A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenjen az Avana Egyesület kiadványában: az **Új Galaxisban**.

Továbbá vállalja, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig máshová nem nyújtja be, illetve Interneten sem jelenti meg.

Következő számunkban

Áprilisban folytatjuk Homoergaster westernfilmekről szóló szubjektív esszéjét, valamint Cyrus Livingstone novelláját. Témánk lesz továbbá a szentesi születésű, több SF remekművet alkotó **Zsoldos Péter** is. Születésének 81. évfordulójára emlékezünk egy életrajzzal, valamint „A feladat” című regényének ismertetésével.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
V. évfolyam. 3. szám, 2011. március

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Az Unforgiven című film plakátja.

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak:

Sigynnae, Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatónk: Szabó Dénes és családja

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

A WESTERN - I. RÉSZ

avagy: értekezés néhány érdekes „nyugatos” filmélményről...

A western fikció és valóság, az erőszak kultusza, de ennél több: szórakoztató mese a „nyugatról”, ami valószínűleg nem létezett olyanformán, ahogy a filmek elmesélik. Most a műfaj néhány olyan alkotásáról számolok majd be, amik számomra mérvadóak és fontosak. Hagy tisztázzam mindjárt az elején: az ún. hőskor nem nagyon izgat, a 40-es, 50-es évek filmjei szinte nézhetetlenek nekem. Akkortól találok szórakoztatónak és érdekesnek a westernt, ahogy az európai, közelebből az olasz spaghettiwestern megfertőzte újszerű látásmódjával. Tehát a 60-70-es évek, majd a 90-es évek feltámadott westernje izgat. Mint pl. az Eastwood által rendezett „Ungforgiven” („Nincs bocsánat”). A legrégebbi némafilmkorból pedig csupán egy alkotás tetszik, igaz, az viszont nagyon. Ez Buster Keaton „Generális”-a.

Az Amerikai Egyesült Államok bő kétszáz éves történelme az európai vagy keleti földrészekéhez mérve csekélység. De ez a két évszázad olyan eseményekben bővelkedik, melyekből Amerika azóta is profitál, és ez legitimációjának alapja. Ezen történelem első feléből a függetlenségi háború mellett – amit még elöltöltős fegyverekkel vívtak – a „nyugat” szövevényes históriája az, ami figyelmet kelt a világban. Ez az, amit úgy nevezünk, hogy: western...

A spaghettiwestern gyöngyszemei: A dollártrilógia

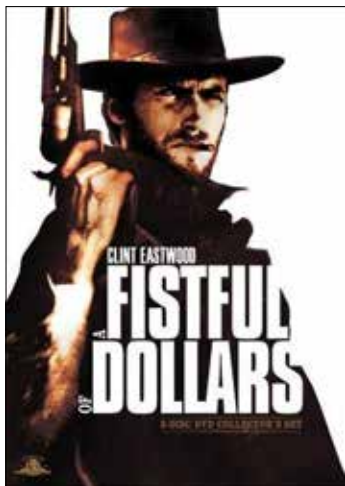
Sokáig nem is hallottam ezt a szót: spaghettiwestern, de persze aztán jól megjegyeztem. Sergio Leone ezen stílus-alapító filmjeit emlékezetem szerint össze-vissza adta a tv. Konkrétan az Egy pár dollárral többért-re emlékszem, meg természetesen „A jó, a rossz, és a csúf”-ra. Az „Egy maréknyi dollárért”, a trió bevezető filmje, melyet Leone amerikai álnéven rendezett még. Ez a film teremtette meg a műfajt, s tette sikeressé Leonét. A maréknyi dollár először egy esős nyári estén láttam. Maradandó élmény lett ez az első alkalom. A nyolcvanas évek második felében, stílusosan egy egész napos tehénpásztorkodás után, vad nyári zivatarban zárandokoltam el az Ifjúsági Házba, ahol városunk akkori középiskolásai és értelmisége csődült össze Leone kultikus filmjére. Itt még „Bob

Robertson” álnéven szerepel a címlistán Leone, de a későbbi filmeknél már a böcsületes olasz neve volt a garancia a tartalmas szórakozáshoz. A trió első részében a csupa olasz színész mellett a főszereplő Clint Eastwood az amerikai, és egy-két epizodista. A Gian Maria Volonté (ekkor még Morriconével együtt amerikai álnéven a stáblistán) által meformált Ramón-nal (öntelt, számító winchesterimádó gyilkos) beírta magát a western

rosszfiúi közé, csupa nagybetűvel. Olyannyira, hogy a sorozat következő filmjében: a „Pár dollárral többért”-ben is ő a negatív hős, sőt ott már sokkal árnyaltabb, intelligensebb bandavezért alakít. A színész még egy érdekes alakítását láttam anno a tv-ben. „A rendőrség megköszöni” c. olasz krimiben egy felügyelőt alakított. Egy fiatal lány megölése ügyében nyomozott... közben ő volt a tettes! Érdekes film volt, azóta sem láttam.

A western megújulását hozó film alapja Akira Kurosawa „A testőr” című samurájfilmje. Leone ezt ültette át a mexikói határvidékre, olyan ütősen, hogy később „Az utolsó emberig” címmel Bruce Willis főszereplésével amerikai újrafilmét is készítették belőle, a 20-as, 30-as évek miliójében. A „Joe”-nak mondott, de igazából névtelen „hős” filozófiája: San Miguelben Baxterék az egyik, Rojóké a másik oldalon, ő meg közepén... sok pénzt lehet keresni! Amikor megkínzása és meglépése után „Joe” visszatér a városba, hogy leszámoljon Rojóékkel, és különösen Ramónnal, a belépője egy robbanás. Ez a motívum is ikon lett, maga Leone is felhasználta még, pl. „A jó, a rossz, és a csúf”-ban is, de más későbbi filmekben szintén a végső leszámolás előtti látványelem. A párbajban szerepet kap Ramón mániája, hogy a célpont szívébe szeret löni, ezt Joe egy általa kovácsolt, kezdetleges pánccal védí ki. Amikor először találkoztak, Ramón azzal hengegett, hogy ha egy puskás meg egy pisztolyos ember találkozik, a pisztolyos halott. Joe lehetőséget biztosít neki, hogy igazolja ezt az elméletét. Arról fölösleges írnom, ki győz.

A „folytatás”, valójában a kialakított patenterk finomítása és továbbgondolása, a „Pár dollárral több”. Ebben a filmben két fejedelmű rivalizálása és egy személyes bosszúállás a főmotívum. Lee Van Cleef ekkor tűnik fel, és kezdi sikereit aratni. A két fejedelmű (Cleef és Eastwood) azonos nagyvadra utazik (Gian Maria Volonté), ráadásul Cleef karakterének személyes ügye ez. Végül a két fejedelmű csak összefogva tud leszámolni a banditákkal. Ennek a filmnek a fontos része egy trükkös bankszéf, valamint – ami ettől kezdve visszatérő elem Leone filmjeiben, de talán az egész műfajban – egy régi történet szakaszos felidézése, Morricone sajtáságosan megkomponált zenéjére. Ezt itt találta fel Leone, és később a „Volt egyszer egy vadnyugat”-ban és az „Egy marék dinamit”-ban vitte tökélyre. És most következzen a „dollártrió” harmadik része: „A jó, a rossz, és a csúf”. Megvallom, ezt a filmet szeretem a legjobban. Itt láthatjuk a spaghettiwestern kiteljesedését, ez a film egy telivér spaghettiwestern! A stílus, a műfaji patenterk a legvégsőkig kifinomult szakasza ez. Véleményem szerint, ha valaki csupán egyetlen spaghettiwesternt néz meg, és az a trió harmadik része, akkor ebből mindent megtud erről a műfajról. Az amerikai polgárháború idején játszódó filmben három ember változó szövetségi viszonyban próbál megszerezni elásott dollárokat – aranyban, közben körülöttük zajlik a háború.

The Good...

...the Bad...

...and the Ugly

A titkot egy haldokló északi katona árulja el. Az egyik felét az egymás kinyírásával foglalkozó Tuco-nak – a csúf, Elli Wallach – míg a másik felét a Szókének – a jó, Eastwood. Belép a képbe még Angyalszem – a rossz, Cleef. A háború romba döntötte városban Szóke és Tuco közösen lövöldöznek le Angyalszem embereit. Leone itt is visszatér a robbanás okozta füst lehetőségeire. A két „szövetségest” segíti a leszámolásban. A film nem csupán képileg a műfaj csúcsa, de zeneileg is az. A trió főcímenéje ugyanaz a kaptafa átvariálva, kicifrázva. A legkomplexebb a „Jó, a rossz, és a csúf” bevezetése. Az egy marék dollár nyers gyémántját itt ragyogó ékszerré csiszolta Morricone. A melankolikus vagy pattogós témák közül a háborús férfikórusok gyakorolnak mély hatást a hallgatóra. De nekem örök szerelem az „Ecstasy of gold” és a végső párbaj idegbeteg trombitálás, gyilkos harsogása („The trio”). Igazi vendetta-hangulat van a húrosok és fúvósok aláfestette szemek, kezek, fegyverek premierplánjaiban. Amikor aztán már kibírhatatlan a feszültség, eldördülnek a lövések... Mind képileg, mind zeneileg megunhatatlan csemege a „Jó, a rossz, és a csúf”, csak azzal kell vigyázni, ha az ember tv-ben nézné meg. Ott ugyanis drasztikusan rövidíteni szokták ezt a hosszú filmet, és ez agyonüti.

Bár nem tartozik a trióhoz, tematikailag annak szerves része, az: „Egy marék dinamit” is, mivel a sorozat összes jellemzőjével bír. Az 1913-as mexikói forradalom idején egy indián félvér rabló és egy emigráns IRA-harcos lép „szövetségre” a közös cél, egy bank kirablása okán.

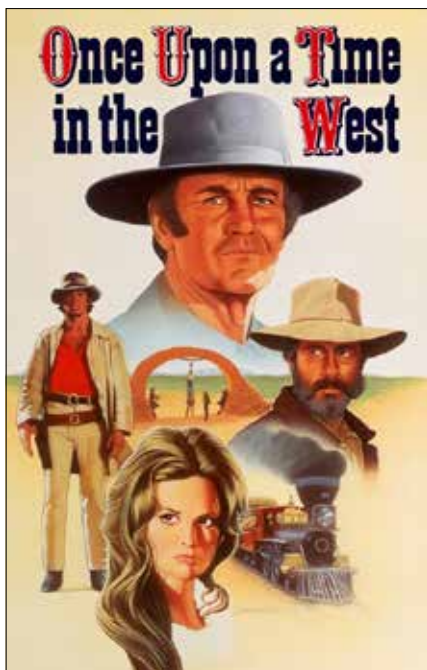
Persze a dolog nem ilyen egyszerű, az IRA-s John (James Coburn) nem veszi komolyan az általa csirketolvajnak nevezett Huan-t (Rod Steiger). A bankról kiderül, hogy börtönné lett, ahol politikai foglyokat őriznek, ők pedig amikor kiszabadítják őket, hősök lesznek. John-nak személyes ügye van a katonai osztag vezetőjével, később már Huannak is, amikor lemészárolják a családját. Ebben a filmben John Morricone csodálatos, slágerré lett, s ezért önálló életet élő zenéjére idézi fel a barát egykori árulását, a szerelmet. Nagyon szeretem még: John és Huan vitakoznak a forradalomról, valamint egy közös géppuskázás utáni grandiózus hídrombantást. Ezt a filmet én a dollártrió „negyedik” részének tekintem, annyira illeszkedik hozzájuk.

Volt egyszer egy vadnyugat

A műfaj abszolút klasszikusa, ezt még Amerikában is elismerik. Sergio Leone, miután elkészítette a „Dollártrilógiát”, melyek a spagettiwestern alapművei, nekilátott, hogy egybegyűrje az őshaza hagyományait a saját európai látásmódjával. Három helyszínen forgatták: Amerikában, egy spanyol sivatagban és a Cinecittá római műtermeiben. Egy grandiózus, két és fél órás mozi született, melyet manapság vontatottnak és lassúnak érezhetünk. A film szándékosan vontatott. Egy másik kort mutat meg, ami még nem volt ilyen idegbajos, mint a mienk. Szép komótosan formálja a jellemeket, a színészek mindent beleadnak, hogy alakításuk hússal és vérral telítse az egydimenziós vásznat. De nem vontatott! Feszés, végig kihangsúlyozottan feszültséggel teli, ami még a „legvidámabb” jeleneteiben is ott lappang, vibrálva. Leone leghosszabb westernje egy bosszútörténet, aminek gyökerei a hőskor messziségből nyúlnak ide, a film jelenidejébe. A bosszútörténet hagyományos elemeit felvonultatva, a rendező nem tagadja meg önmagát. Pazar a mimika és a dialógus. Az arc rezdülése, a szemek összehúzódása, egyetlen tömönlat a szeniális Morricone zenével olyan sűrű atmoszférát generál, hogy a szapanoperák és gagyi sorozatok korában az ezekhez szokott néző szinte fullad. Általában az elemzések ódákat zengnek eme alkotásról, és ezt jogosan teszik. Én nem szeretnék csatlakozni ehhez a kórushoz, már csak azért sem, mert nem vagyok filmesztéta. A főbb szereplők Charles Bronson: Harmonika, Henry Fonda: Frank, Jason Robards, a romantikus bandita: Cheyenne, és nem utolsósorban Claudia Cardinale Jill szerepében. A mellékszereplők közt Leone több olyan arcot vonultat fel, akik korábbi filmjeiben is feltűnnek, ezek valószínűleg a kedvenc epizodistái voltak.

Mindegyikük jellegzetes arcú, általában nem szép emberek, sőt kifejezetten csúnyák olykor. Az ő jeleneteik szintén sűrítik a filmet, egyes mellékszereplők, a főszereplőkkel egyenértékű színészi teljesítményt nyújtanak a maguk részében. Elég csak megnéznünk a nyitó jelenetet, amely egyben mélységi jellemtanulmány három banditáról, akik aztán meg is halnak, még mielőtt a film igazán elkezdődne. A pénztáros öreg szintén Leone karakterszínésze, a nagyközönség először, az „Egy marék dollárért”-ban láthatta a kisváros koporsókészítőjének szerepében. Az olasz epizodisták és az amerikai főszereplők sajátos kontraszthatásai: Fonda csodálatos, Bronson visszafogott játéka csapódik le az olykor modoros olasz mentalitás. A vendetta motívumát itt a klasszikus bosszútörténetbe csomagolja Leone, aki a film forgatókönyvét Morricone zenéjére írta, és nem fordítva! A zeneszerző a film vázlatos sztorija alapján komponált, és erre írták a filmet!

Az egyik reakció szerint a „Volt egyszer egy vadnyugat” az erőszak operája. A párbeszédre utaltam az előbb, íme egy szabadon idézve kezdeti jelenetben. Harmonika nézi a három banditát: „És Frank?” – kérdezi. A kancsal: „Frank minket küldött!” Harmonika: „Hoztatok nekem lovat?” – „vidám” nevetés. Kancsal: „Majd kölcsönadom az enyémét!”. Harmonika tagadóan meg-rántja a fejét: „Kettő fölösleges lesz!”. Ezután már csak a fegyverek dörögnek. (A párbeszédet elsősorban a

összehúzott szemmel biccent, és kimegy. Ezt a jelenetet egyszerűen nem tudom megenni! Tulajdonképpen ez egy egyfelvonásos színmű a filmben, drámai és érdekfeszítő.

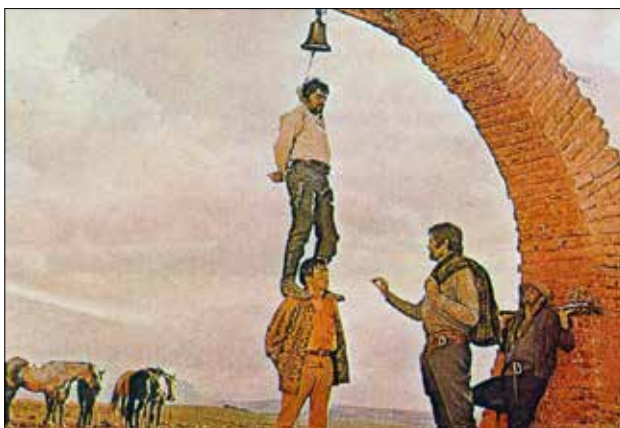
Egyébként az a véleményem, hogy Harmonika végig teszteli Cheyenne-t, mennyit tud, mennyire van benne a buliban. A hamis hang pedig egyértelműen utalás arra a hangra, amit ő produkált, mikor nem tudva tovább tartani a bátyját, akit Frank akasztott fel, eldől és kiesett a szájából a harmonika. Cheyenne semmit sem tud, még a környék urának hiszi magát, de az emberei már elpártoltak tőle. A zseniális Henry Fonda megformálta Frank, a western mitológia telivér ősgonosza, gátlástalan, kegyetlen, ám Mr. Morton mellett még mindig kispályás, mivel ő a határvidék lassan eltűnő világához tartozik. Morton a rideg, számító üzletember, akit az előrehaladott csonttuberkulózis helyhez köt, de mégis irányít. Frank a környék hajtó, csak még egy darabig nem veszi ezt észre. Amikor azonban egy Harmonikával folytatott sikertelen alkudozás után kilép az utcára, rádöbben, amit Harmonika már tud: őt is elárulták. Az ösztönei veszélyt jeleznek, és hiába óvatos, csupán Harmonikának köszönheti, hogy a saját emberei nem végeznek vele. Ez a jelenet is a kedvencem, sokszor meg tudom nézni, akár többször is egy nap. Nem csak a kiváló színészeknek köszönhetően, félelmetes Morricone dobpergős zenéje, („The transgressio”) aminek minden taktusa, maga a tömény veszélyfigyelem-lopakodás! Franknak fogalma sincs, kicsoda Harmonika, a film több jelenetében kérdőre vonja, hol erőszakosan, hol kíváncsian, megijed és meglepődik, amikor az segít neki a saját embereiből lett bérgyilkosok elintézésében.

felirat alapján szabadon idézem!)

Ahogy már jeleztem nem elemzem ki a filmet, ezt megtették mások, sokszor. Inkább a kedvenc jeleneteimet venném sorra, a saját szavaimmal. A következő kedvesnek a zenéjét egy magyar ifjúsági film lenyúlta a 70-es években, az izgalmasabb részeihez. Azt hiszem, „Az öreg bánya titka” volt a címe. Egy útszéli pihenőben történik, ekkor tűnik fel a színen Cheyenne, a bandita, ereje és ügyessége teljében. A továbbiakban a figura kissé megfakul, ahogy Frank, és Harmonika duója egyre jobban eluralja a filmet. Miután megölte a fogvatartóit, belép az elnémult, mozdulatlan helyiségbe. Sorra fixírozza az embereket, főleg a fegyvert viselőket. A pultostól gint kér, aztán meghallja a harmonikázást. Harmonikától kölcsönvett pisztollyal szabadul meg a bilincstől, egy „okoskodó revolverhős” kényszeredett segedelmével. Egyébként ez a figura egy fricska a klasszikus western alakjai felé. Noha gyűrött kissé a ruhája, túl ápolt és tiszta a főszereplőkhöz képest. Szerintem itt ütközteti Leone a régi western csicsás külsőségeit a szikár és koszos „valósággal”. Jönnek az emberei, és már indulna, egy pillantásra méltatva a nőt, de Harmonika utánaszól: „Hé! A pisztolyt!”. Cheyenne visszaküldi az emberével, Harmonika pedig megfogja a köpenye szélét. „Mi az, érdekel a divat?” – kérdezi Cheyenne „viccesen”. Mire Harmonika elmeséli, hogy három ilyen köpenyvel találkozott nemrég – egyébként ez nem igaz, mert a három bandita közül egy nem visel a nyitójelenetben köpenyt! –, a három köpenyben három ember, és mindegyikben egy golyó. Cheyenne az embereire néz, tagadó fejmozgás. „Bolondokat beszélsz te Harmonika. Két okból! Egy: ezen a környéken senki más nem visel ilyen köpenyt, csak Cheyenne emberei! Kettő: Cheyenne embereit nem lövik le... Megleptelek?” Harmonika: „Igen.” Harmonika, szintén 'viccesen': „Neked ugye jó a szemed? Számolni is tudsz... egészen kettőig.” (egy pillanat, ez jelzi szerintem, hogy Harmonika már tisztában van azzal: Frank és Morton pénzzel és csellel beszivárgott a környék kiskirályának, Cheyenne-nek a bandájába, és próbálja finoman rávezetni őt, de a banditavezér régimódián naiv!) Mire Cheyenne előveszi a pisztolyát, megpörgeti a forgódobot. Cheyenne: „Akár hatig is, ha kell, és gyorsabban, mint te!” Erre Harmonika elfordul, és cincogni kezd, Cheyenne nevet, és közel hajolva azt mondja: „Ügyelj a hamis hangokra!”. Mielőtt kimenne, Harmonika szándékosan éles, hamis hangot ad ki, Cheyenne meglepően megtorpan. Harmonika: „Az ilyenre?”. A bandavezér

Egyébként Fonda lángoló, kék tekintete az elejétől fogva tartja a nézőt, gonosz, kemény, mégis emberi, fura ellentmondás, de így van. A magyar szinkronhangja Sinkovits Imre, aki kitűnően tovább árnyalja a karaktert... Miután Mr. Morton nyomorultul elpusztul egy pocsollyanban, Frank visszatér a városba, ahol már a sineket fektetik le. Közéleg a civilizáció. Az utolsó párbeszédük ismét súlyos mondanivalót hordoz. Frank azt mondja Harmonikának, rájött: ő sosem lesz olyan, mint Morton. Őt nem izgatta volna Harmonika létezése. „Szóval nem vagy üzletember?” – kérdez vissza Harmonika. „Csak ember!” – válaszol Frank olyan hangnemen, ami egyértelműen elhatárolódó. „Ósi faj. Majd jönnek más Mortonok, és kiirtják.” – mondja Harmonika elmélázva. „De nekünk nem számít se a jövő, se pénz, se a nő. Hozzad jöttem, mert tudom, hogy most elmondod, mit akarsz tőlem!” – mondja Frank. „Csak az utolsó pillanatban” – jön a válasz. „Tudom.” A csodálatosan fényképezett párbajjelenet a klassziszokat idézi, és szerintem Leone saját magát is. A közletről mutatott, pórúss, viharvert, nem éppen kozmetikai reklám-arc, a ragadozótekinetet és az emlékek. Harmonika születése. Persze Harmonika győz, és Frank, mielőtt meghal, rájön, kicsoda is ez a fura fickó...

Folytatjuk!

ÉJFÉLI AKASZTÁS

Úgy tartják, az állatok többsége megérzi, ha gonosz közeleg; és ez alól a Butler-farm jószágai sem jelentettek kivételt. A telihold széles udvart növesztett, beteges fényében az apró délvidéki ranch rémítő helyé vált. Az épületek árnyéka furcsán megnyúlt, és fenyegetően hajladozott. Az istállóban a lovak a lábukkal doboltak, és idegesen horkantgattak. Tex, a szelindek panaszosan felvonyított, éber tekintete a sötétséget fürkészte. Furcsa, émelyítő szagokat szimatolt, ösztönei növekvő veszélyt jeleztek.

Hívatlan vendég szökkent át a birtok kerítésén, köpönyege sötét szemfedélként suhogott. A házörző abbahagyta a vonyítást, és némán a földre kushadt; karámkjukban az állatok a rettegéstől mozdulatlaná dermedtek.

A szálas idegen súlytalan léptekkel indult a ház felé, tartása legyőzhetetlenséget sugallt, tagjait dohos sírok bűze lengte körül. Lázás szomjúság égette, amit legalább átmenetileg csillapítania kellett. Elsőnek a gyerekek szobáit látogatta meg; a porontyoknak nyikkanni sem maradt idejük, amikor rájuk nyitott. Annyira gyorsan mozgott, és olyan hatékonyan, hogy egyetlen csepp vérük sem veszett kárba.

Nem érzett semmit, ahogy a halandók sem, amikor egy tojást feltörnek. A kicsinyek édes íze tompította sóvárgása erejét, de le nem csillapította; továbbhaladt szobáról-szobára, hogy a ház többi lakójának végzetét is beteljesítse. Verítékük szaga az orrába tódult, szuszogásuk zaja betöltötte a hallójárait. Tehetetlen bábok voltak a kezében, akiket álmukban ér a halál; a nélkül szívta őket aszott porhüvellyé, hogy egyáltalán felébredtek volna.

Végül a hálószobába ért, és a hosszú hajú, mosdatlan családfejt részeseztette osztatlan figyelmében. Alex Butler szája whiskytól bűzlött, de a vére testes ízűnek és üdítően karcosnak bizonyult. A haldokló férfi nyögései felverték álmából csábító testű, ám annál erősebb feleségét.

A szőke hajú asszony büszke kancák rakoncátlan hevével meredt hitvese elpusztítójára, aztán tíz körömmel nekiugrott az alvilág küldöttének, ahelyett, hogy menekült volna. Ez az eszelős délvidéki temperamentum a zsákmányával játszadozó vámpírt is meglepte, de meg nem állította; oly könnyedén tépte el a nő életének fonálát, amilyen hanyagsággal agyoncsapják a csapdába esett prérifarkast a farmerek.

Már az utolsó, érzékeket elteltítő kortyokat nyelte, amikor meghallotta a birtokra rontó városiakat. Valaki nyomra vezette Greenslave seriffjét és fegyveres pribékjeit.

Az éjszakai fenevad csöppet sem csodálkozott a jó öreg Clifford Black elszántságán: rémtetteivel az apró település lakóit hosszú évek óta rettegésben tartotta. Nem tudták ugyan, mivel kell szembenézniük, mert miután végzett egy-egy családdal, látogatását többnyire rablógyilkosságnak álcázta – sőt, időnként még a házat is áldozataira gyújtotta –, de jó ideje fenték már rá a fogukat.

Megismerte a törvény emberének avas mogyoró szagát, ahogy a Helden-ikreket örökösen körbelengő savanykás káposzta odórt, vagy Marcus O'Brian, a fegyverkovács bőrébe ivódott olajillatot is. Mindegyikük bűzét azonosította, egyetlenegy támadót kivéve, akinek kipárolgása leginkább a vízben áztatott nyírfakéregre emlékeztette.

A vérszívót különösebben nem foglalkoztatta, ki lehet,

mert tudta, hogy hamarosan úgyis a vérét ízleli. Nyugodtan várta a hatóság képviselőit, mivel hagyományos fegyverek úgysem fogták.

Persze nem akarta mindegyiküket megölni – nem mint-ha a városra telepedő gyász fikarcnyit is érdekelt volna –, egyszerűen csak nem engedhette meg magának, hogy Greenslave ennyi fiatal, életerős, szaporodásra képes férfit veszítsen. Úgy tekintett a településen élőkre, mint egy rakás birkára, és jó pásztorként igyekezett a nyája érdekeit is szem előtt tartani.

Mindezen gondolatok azonban hiábavalóan futottak végig az agyán, a csapatot vezető szőke üstökű cowboy ugyanis keresztülhúzta a számításait. A nyírfailatú fickóból megmagyarázhatatlan magabiztosság áradt, ráadásul halandótól szokatlan gyorsasággal mozgott.

A vámpír látta, amint a kivágódó hálósobabajtó négyszögében megjelenik, ahogyan azt is, amikor az övében lógó colt felé nyúl; viszont, hogy mikor került a kezébe a fegyver, képtelen volt követni.

Valami kóbor pisztolyhős lehet – gondolta a vérszívó ingerülten, miközben a hatlövetű dörrnése betöltötte a hallójárait. Nem ugrott félre a lövedék útjából, hiszen az megszokott esetben mit sem ártott volna neki, ám ezúttal alaposan melléfogott.

A szőke idegen különleges töltenyt használt, amitől a Butler-család padlóra zuhanó gyilkosa nyöszörögve dobálni kezdte magát.

– Ezüst – gondolta a vámpír gyűlölettől eltelve. – Ezüsből készítettett töltenyt az átkozott!

Az éjszaka démona fölé a következő pillanatban a galambösz hajú Black seriff tornyosult.

– Most végre elfogtunk, te alávaló gyilkos!

A rabságba vetett vérszopó mind sápadtabban az ablak rácsain keresztül látható égboltdarabkára meredt. Rohamosan világosodott, és tisztában volt vele, hogy ha az első kősa napsugarak a tömlőcöbe hatolnak, az a pusztulást jelenti a számára. Mindenképpen tennie kellett valamit, ha nem akart ropogósra sülni.

A karjába fúródott ezüst iszonyatos fájdalmat okozott, ráadásul természetfeletti képességei nagy részét is megbénította. A sebből sárgás váladék szivárgott, és a genny bűze mindent betöltött. A vámpír biztosan felülvoltott volna elkeseredésében, ha a folyosó végén nem jelenik meg a füstös képű, mexikói seriffhelyettes. Egy tálka zabkását hozott, hisz foglyul ejtői hétköznapi gazembernek tartották, és úgy vélték, még egy ilyen féregnek is szüksége lehet némi táplálékra.

Alejandro Cortez kutató pillantással fürkészte, úgy-hogy keserűségét elfojtva inkább rezzenéstelenül visszanezített rá.

– Húzdój egészen a falhoz! – dörrént rá a harcsabajszerű fickó. – Különböznem kapsz reggelit!

A fogoly szenttelen arccal engedelmeskedett, miközben helyettes a zárral bíbelődött.

A népek odakint a legszívesebben már most meglincselnének – vetette oda megvetően a belépő férfi –, de még kell várniuk pár napot, amíg a békebíró Idahóból ideér. Addig ellehetsz itt, kölyök, mielőtt fellógatnának.

A vámpír majdnem felnevetett, mert élőhalott mivoltából fakadó látszatfiatalossága, akár az emberek többségét, a mexikóit is megtévesztette. Azonban nemhogy pár napja, de még néhány perce sem maradt a szorongató helyzet megoldására. Hallotta a börtön előtt tülekedő csöcselék rikácsolását, de csupán egyetlen dologra koncentrált.

Amikor Cortez a tálkát az ajtó közelében álló asztalra tette, a vámpír úgy ugrott neki a faltól, mintha rugók lökték volna. A testes férfi felkiáltott, miközben a cse-nevész ifjanc erőtlennek tűnő karja satuszorításába fogta. A kövér mexikói artikulatlanul üvöltött, amikor szemfoágt a torkába vájta, de nem jutott ideje megölni.

A vérszívó már azelőtt megérezte Black avas mogyoró illatát, mielőtt a seriff befordult volna a folyosó végén. Az ősz hajú férfi a levegőbe lőtt, amitől a fogoly szoborrá merevedett.

A mexikói a következő pillanatban ütlelni kezdte, minden dühét és rettegését az ütésekbe préselve, az elítelt pedig túljátszottan jajveszékelt, noha semmit sem érzett.

Az ablakrácsokon már befelé igyekeztek az első fény-sugarak, amikor Black a helyettesére morrant:

- Elég lesz! Vidd ezt a mocskot sötétzárkába, még azt sem érdemli meg, hogy a napfényt lássa!

Greenslave városában az indulatok a tetőfokukra hágtak. Az elfogott gyilkos hosszú évek óta megkeserítette a törvénytisztelő polgárok életét, rengeteg rablógyilkosságot írtak a számlájára, ezért mindenféle bírósági tárgyalás és egyéb időhúzás nélkül, egyöntetűen a halálát kívánták a népek.

Black seriff azonban nem engedhetett az önbíráskodásnak. A lincshangulatba került tömeg olyan haragra gerjedt, hogy a tagjai késő délután már a börtön ostromára készülődtek. Alejandro természetesen már az előjelektől megjijedt, verítékben úszó arcáról lerítt, hogy a legszívesebben az első adandó alkalommal nyúlcipőt kötne.

A rendíthetetlen arcot vágó seriff jól tudta, hogy egy komolyabb támadás esetén ilyen gyenge jellemű társal nem sokra menne, ám ekkor szerencsére valóságos ítéletidő tört ki hirtelen, és hamar visszavonulásra készítette a hőzöngő lakosságot.

Black szívéről, noha nem mutatta, hatalmas kő esett le, miközben megálapította: sokszor egy nagyobb égháború is elegendő hozzá, hogy a felkorbácsolt érzelmek máglyáját kioltsa.

Míntha segíteni akarták volna az égiek, váratlanul a ronggyá ázott békebíró is betoppant, aki azért érkezett korábban, mert egy közeli kisvárosban tartózkodott, és így az Idaho-ba küldött sürgönyt is jóval hamarabb megkapta. A seriff felsőbb sugallatot sejtve a dolgok háttérben úgy döntött, felgyorsítja kicsit az ítélethozatali procedúrát, hogy mielőbb megszabaduljon a sötétzárkában csücsülő mérszárostól.

A karóvékony emberke, akit egyébként Barry Fordnak hívtak, nem sokat kérette magát, a tömlőc masszív vas-

pántokkal védett ajtajánál villámgyorsan ledarálta a hivatalos eljárást, és kiszabta a kötél általi halált, aztán a seriffhivatal kényelmes vendégszobájában elégedetten nyugovóra tért.

Black habozás nélkül Morgan atyáért küldte helyettesét, aki addigra már úgy nézett ki, mint aki se élő, se holt; pupillája hatalmasra tágult, akár az ópiumélvezőké, lagymatag vonásaiból pedig minden vér kifutott. Ennek ellenére a rábizott feladatot hibátlanul ellátta, hamarosan visszatért az ágyából kirángatott, zilált külsejű csuhással.

A karvalyorrú lelkipásztor felháborodásának adott hangot, mivel az óra már éjfél ütött, de a seriff türelmesen elmagyarázta, miért van szüksége rá ilyen későn.

Szerencsére, amíg Cortez elvult a prédikátorért, a vihar is elült, így Blacknek maradt ideje előkészíteni az akasztófát. Tágas irodája ablakán át a bitó felé intve a pap tudomására hozta, hogy szándékában áll felkötni az elfogott gyilkost, mielőtt az óra az egyet ütné.

Ezzel sok bajt és felesleges viszálykodást előzhetnek meg, folytatta, Greenslave polgárai holnap felébredve pedig kénytelenek lennének beletörődni, hogy az ítélet nélkülük hajtatott végre.

A nagytiszteletű Bernard Morgan némi ózdkodás után végül beadta a derekát, de Black lelkére kötötte, hogy ha lehet, akkor csakugyan mihamarabb végezzenek.

A sötétzárka mélyén lapuló rab már messziről megérezte közeledtükét, de nem készült támadásra. Úgy döntött, végigjátssza a rá váró színjátékot, mivel egyszerűbbnek látszott ily módon kiugratni a nyulat a bokorból.

A szőke cowboy ezüst pisztolygolyót használt ellene, ami arra vallott, Európa olyan tájáról érkezett, ahol a gonosszal - különösen a vámpírokkal - kapcsolatos babonák még nem merültek feledésbe. Kíváncsi volt, vajon ilyen későn is megjelenik-e a börtön közelében az idegen, és ha végignézi az akasztását, elhiszi-e majd, hogy meghalt.

Az élőholt számára ez tűnt az előtte álló éjszaka legégetőbb kérdésének, bár gyanította, hogy rejtélyes ellenfelét nem lesz könnyű becsapni. Épp ezért meglepetést tartogatott a számára.

A nehéz tölgyfaajtó döngve kivágódott, és a nyílásban megjelenő trió az udvaron várakozó bitófához kísért. A hátrakötött kezű elítélt higgadtan az emelvényre sétált, és miközben Black rászegezte a Coltját, szenttelenül hagyta, hogy a vacogó mexikói a hurkot a nyakára illeszse.

Morgan atya nekifogott volna a szentbeszédnek, de a vámpír egyetlen metsző pillantással beléfojtotta a szót. A lelkipásztor elvörösödő arccal behajította a bibliáját, a seriff pedig intett a mexikóinak, hogy rántsa meg a csapóajtó fogantyúját.

A vérszívó önkéntelenül megrettent, miközben a lába alatt megnyíló mélységbe hullt, mert egy nevetséges pillanatra elfeledkezett róla, hogy már réges-régen meghalt. Aztán rájött az igazságra, és a felismeréstől végül megnyugodott.

A kivégzés résztvevői kaleidoszkópszerűen forogtak a szeme előtt; Black kómerev vonásai egybemosódtak a szentfazék álszent ábrázatával és a mexikói holtápadt képével, groteszk, háromarcú teremtményt hozva létre kitáguló elméjében.

Néhány percnyi mesterkéltnél vonaglás után, nyakcsigolyája száraz roppanással eltört teste súlya alatt, véget vetve megjátszott haláltáncának. A vámpír ernyedten lógott, mint akiből minden élet elszállt, mellkasa nem moccant, tekintete üvegesen a semmibe révedt. Valójában azonban tudata leghátsó zugába rejtőzött, és türelmesen kivárta, hogy hóhérai végre elkotródjanak.

Miután elmentek, jó egy óra hosszán át semmit sem csinált, csak aztán fogott hozzá a menekülési kísérletekhez. Máskor pókhálóként tépte volna szét a köteleket, de ezúttal a szokásosnál nehezebben boldogult. A karjába ékelődött ezüstgolyó izzó parázsként égette, ami minden vonaglását hiábavaló vesződéssé változtatta.

Pórusaiból veríték helyett vér patakzott, ami hanyatló erejét még inkább megcsapolta.

Dühében a közönyös teliholdra vicsorgott, amikor megérezte azt a szokatlan kipárolgást, amellyel elsőként a Butler-ranch falai közt találkozott: a vízben áztatott nyírfakéreg fenyegető illatát.

A hold fénye oldalról világította meg a szóke cowboy arcélét, ahogy hideg nyugalommal a bitófához lépett. Keze rezzenetlenül tartotta az addig tokjában lapuló hatlövetűt, tekintetét hűvösen az élőhalottra szegezte.

- Üdv, vérszopó! - mondta kongó hangon. - Ugye, nem hitted azt, hogy halálad káprázata megtévesztett? Csak nem gondoltad, hogy hagylak elsétálni innét?

- Pondró! - sziszegte a vámpír gyűlölködve.

A különös illatú revolverhős megsóválta a fejét.

- Befejezem, amit kell - mondta nyugodtan.

A vérszívó behunyt szemmel várt, jól tudja, hogy a forgótárbán precízen öntött ezüst lövedékek sorakoznak. A hatlövetű dörrenése az éjszaka csendjébe hasított.

Egy perccel később az élőholt szemhéja dohos koporsófedélként felnyílt. Kitáguló pupillája gyönyörrel árukkodott, ahogy mohó élvezettel ellenfele döbbszent arcát tanulmányozta.

A szóke idegen részeg imbolygással tántorgott, miközben hitetlenkedve a mellkasán keletkezett lyukat nézte. A lövést ugyan hátulról kapta, de a töltény elől jött ki, miután a tüdejét átszakította. A nyílásból vér bugyogott, amely az amúgy is szomjúhozó vámpír izgalmát a végsőkig fokozta.

A névtelen cowboy csak tátogott, még mindig nem értve, hol csúszhatott hiba a számításába.

A Colt görcsösen remegett a szóke idegen kezében, makacsul megfeszülő arcvonásai elárulták, próbál összpontosítani. Az utolsó lélegzetével is a ravasz meghúzására vágyakozott, de az orvlövész primán eltalálhatta, mert végül erőtlenségül összecsukszott, mint egy rongybaba.

A bujkáló fegyveres következő lövése a hóhérkötelet vágta el.

A vérszívó ruganyosan talpra érkezett, aztán az árnyékok felé nézett. A sötétségből merev, maszkyszerű arcvonásokkal Alejandro Cortez lépett elő, és engedelmesen kioldozta a mestere csuklóját fogva tartó béklyókat.

Az élőhalott elégedetten vigyorgott, amikor arra gondolt, milyen remek ötlet volt a harapásával a szolgáljává tenni. A seriffhelyettes alázatos tekintettel nézte, talán dicséretre várt, mint a jó kutyák, ám gazdájának felfrissülésre volt szüksége, mert túlságosan rég táplálkozott.

A vámpír szájalom nélkül magához rántotta inasát, és szemfogát mohón Alejandro lüktető nyaki artériájába mélyesztette. A mexikóinak sikoltani sem maradt ideje, miközben újdonsült ura minden csepp vérért kiszívta. A kortalan ragadozó tagjaiból ellillant minden fájdalom; az ezüstgolyó lényegtelen kacatként fordult ki a karjából, miközben legyőzhetetlen erő töltötte el.

A kiszáradt porhüvelyt rongycsomóként a cowboy holtteste mellé hajította, aztán vöröslő ajkát elégedett mosolyra húzta. Úgy döntött, meglátogatja Greenslave gyanútlan családjainak valamelyikét, mert hajnalig még temérdek idő áll a rendelkezésére.

Ekkor azonban kiderült, hogy a Sors még tartogat számára meglepetést - a háta mögül ütőszeg kattanasát hallotta, ám mire megfordult, elkéslett.

A szóke cowboy oly könnyedén ült fel a halott mexikói mellett, mintha az elhunyt nem az imént lőtte volna hátba; a mellkasán egyetlen karcolás sem látszott.

Kárhözott léte során sokféle néven hívták már, de a hozzá közel állók csak Féregnek nevezték. Mestere engedélyezte, hogy a Fészekről leválva új utakra térjen, őt pedig a sorsa a tengeren túlra vezérelte. Abban reménykedett, a számára idegen földrészen szűz területekre talál, ám hamarosan hírért vette, hogy Greenslaveben egy kegyetlen gyilkos tombol éjszakánként, ami nyilvánvalóvá tette a számára, hogy valamely óvilági rokon megelőzte.

Féreg egyeduralomra vágyott, ezért messze, fenn északon egy fegyverkováccsal ezüstgolyókat csináltatott, aztán megjelent a városban, ahol riválisát a törvény kezére adja. Szíve szerint már Butlerék birtokán végzett volna vele, de jól tudta, milyen megrökönyödést váltana ki a halandókból egy vámpír halálának látványa.

A Colt mennydörögve megugrott a kezében, és telibe találta rémulően megperdülő ellenfele koponyáját. Vetélytársa eleven fáklyává változott, testéről szempillantás alatt lefoszlott a hús, majd a lángoló csontváz elképesztő gyorsasággal hamuvá porladt.

Féreg lesöpört némi pernyét a zekéjéről, majd könnyed ugrással átvette magát a börtön falán. Zajtalanul ért földet a túloldalon, aztán nekivágott az éjszakának, hogy a jól végzett munkát derekas lakomával pecsételje meg

Magoth

Füves Medve avagy az indián zombi suttogása

Sietnem kellett. Napfelkelte előtt vissza akartam térni a sátramba, mielőtt rájönnek, hogy nem az esőcsinálással foglalkozom. Pedig dehogynem, csak nem úgy, ahogy ők gondolták.

Korábban Füves Medve volt a törzs sámánja. Eredetileg Leforrázott Barna Medvének hívták, de amikor megtalálta azt a furcsa, csillaglevelű növényt, megváltozott. Folyton pipázott, alig akadt tiszta pillanata, ezért kapta a Füves Medve nevet. Engem meg nem vonzott a préri, sem a bölényvadászat, inkább segédnek szegődtem. Hamar kitanultam a sámánmesterséget. Füves Medve sokszor került illuminált állapotba az új dohánya miatt, ilyenkor hihetetlen történeteket mesélt. A legelképesztőbb a következőképpen hangzott: „Lesz egy nagy háló, mely beteríti a földet, de nem halakat fognak vele, hanem ezen küldik a füstjeleket. Ezen a hálón lesz egy oldal - nem sátoré -, kis mocsári tüzecek lesznek rajta. Ezen az oldalon egy hajósemer, kinek neve győzelmet jelent, regélésre hívja majd társait, és akkor te, Nagyot Koppant Madár és én, Füves Medve legendává válunk.”

Őszintén bevallom a zagyvaságait sosem értettem, mégis eszembe jutottak. No, de jobb dolgom is akadt annál, mint a szavait megfejtani. Miután Füves Medve behalt a békepipázásba, én lettem a sámán. Eleinte szerencsésen alakult a sorsom, könnyedén gyógyítottam a betegségeket, kígyómarásokat, bölény is volt bőven, ám hirtelen beköszöntött az aszály. Elfogyott a víz és a zsákmány is, és a világért sem akart esni. A törzs elégedetlenkedett.

Még szerencse, hogy miután eltemették Füves Medvét, az éjszaka leple alatt kiástam őt, és a közeli tiltott temetőben hantoltam el. Éppen arra a tabu helyre tartottam, ahová halandó önszántából be nem tenné a lábát.

Vészjóslóan susogott a fű. A telihold megvilágította a sötét tájat. Árnyékok voltak mindenütt, s mintha követtek volna. Reszketve mentem el a veszélyt jelző oszlopok mellett. Füves Medve sírhelyét egy hatalmas bölényláb-szárcsont jelölte, melyre szent jeleket véstem. Remegő térdekkel felemeltem kezeimet az ég felé:

- Ó, magasságos, Nagy Szellemek, leheljétek lelket a holtba!

Megmozdult a föld, s a hantok alól előmászott Füves Medve. A látványtól és a szagtól hátraestem. Nehéz és hűvös lett a levegő.

- Te vagy az, Nagyot Koppant barátom? - mersztette a szemét füves barátom, melynek az lett a következménye, hogy kiesett az egyik. Lehajolt érte, megfújta, leporolta, hólyagos, zöld nyelvvel körbenyalta,

majd visszatette a szemgödrébe. - Hol is tartottunk? Ja, igen. Mit akarsz? - hördült rám.

Megrémültem.

- A...azért jöttem, hh...hogy segíts nekem e...esőt csinálni.

- A Nagy Szellemek rám parancsoltak, hogy mint minden jóra való élőhalottnak, ijesztőnek kell lennem. Ugye, nem ijedtél meg?

„Ezt mondhatta volna előbb is! Ha hazaérek, cserélhetem ki az alsóneműt!”

- Kedves Nagyot Koppant barátom, hát nem tanultad meg a leckét? Olyan nincs, hogy esőcsinálás! Ugrándozhatsz körbe-körbe, mint a szirti kecske, esni csak akkor fog, mikor a meleg szelek erre hozzák az esőfelhőket. Ha nem esik, rá kell rivallni a törzsre, imádkozzanak, mutassanak be áldozatokat. Tudod, addig is telik az idő. Érzed, megfordult a szélirány. Menj vissza a törzshöz, mondd nekik, rakjanak hatalmas tüzet, táncoljanak, énekeljenek, te meg tégy úgy, mint aki révületbe esett, estére megjön a zápor. Ezentúl pedig tedd mindig azt, amit most mondtam, ha az indián zombi suttogását hallod. Egy búcsúharapás... ööö... ölelés?

- Elhoztam a pipát és a bőrzacskódat.

Letettem magam elé egy kőre, majd hanyatt-homlok rohantam vissza. Alighogy kifújtam magam, Hajszál Híja, a legkeményebb harcos rontott be a sátramba. Mielőtt megszólalt volna, befogta az orrát és krákogni kezdett.

- Fúj! Mi ez a trágya szag? - kérdezte.

- Ööö... ja, hogy ez! Ez csak a legújabb füstölőm. Az esőcsináláshoz kell.

- Mikor fog esni?

- A Nagy Szellemek azt üzenték, rakjunk tüzet és ünnepeljünk.

A törzs egész nap táncolt és énekelt. Estére elégedetlenség tört ki a harcosok között.

- Figyelj ide, Nagyot Koppant Madár, lekopaszított madarat csinálók belőled, ha most nem kezd el esni! - dörrent rám Hajszál Híja.

Zord felhők kezdtek gyülekezni az ég alján, a távolban villámlott. A lány esti szellő magával hozta az eső friss illatát.

- Hú, ez hajszál híja volt - motyogtam magam elé.

- Szóltál?

- Nem - mondtam megszeppenve, és csendesen eloldalogtam.

Hirtelen egy nehéz, meleg kezet éreztem a vállamon.

- Tudtam, hogy nagy sámán válik majd belőled - mosolygott Nagyfejű Réttis, a törzsfőnök. - Éppen bizonygatom a többieknek, te még a vulkánkitörést is meg tudod állítani. Ugye, megteszed a kedvemért?

- Úgy lesz - bölintottam, - ha esőt csináltam, akkor egy vulkánt leállítani már nem jelenthet problémát.

Chiron Lark

Máshol ... ugyanott...

Erodon, Dawan királyság, Nagy Csillaghullás utáni 900. esztendő, tavaszéle, Medve hava

1.

Halkan sercegett a tűz a gazdagon berendezett dolgozószoba kandallójában. Ezen kívül a méretes, tölgyfa íróasztalon álló két-három gyertya szolgáltatott még némi fényt. A karcsú lándzsaablakokon haloványan tűzött be a két hold fénye. Párás, ködös este volt odakint. A zsvajgó város baljós csöndbe merült. A helyiségben négyen tartózkodtak. Sulpumas báró, Orwen városának helytartója, a titkára, Odo, és egy aranszegélyes, fehér köpönyegbe öltözött, kreol bőrű, zöld szemű férfi, aki kinézete alapján nyridiai pap-mágus lehetett.

A negyedik személy tudósfélének tűnt, egyszerű szürke csuhát és széles karimájú bőrkalapot viselt. Láthatóan kínosan feszengett a neki felkínált székben. Orwenbe érkezésekor a városi őrség egyből követelte tőle nevét és az összes hivatalos passzusait. Miután útjára engedték, egy fogadóba tért be, de alighogy leült a vacsorájához, egy szikár kis ember jelent meg az asztalánál, aki felszólította őt, hogy feltűnés nélkül kövesse a helytartó palotájába. Hogy kérésének nyomatékot adjon, az ismeretlen az utca felé intett a fejével, ahol néhány rosszarú alak lödörgött. Feltehetően álrühás fegyveresek, vagy a helytartó bérgyilkosai.

Xavier – így hívták az utazót – magában szitkozódva engedelmeskedett a kéretlen kérésnek, s követte a furcsa szerzetet, aki Odo néven mutatkozott be.

– Nehéz idők járnak mostanság – jegyezte meg Sulpumas, Orwen város ura. A vendége komoran hallgatott a szoba félhomályában.

– Talán fölösleges mondanom, milyen bonyodalmakkal jár egy unokaöcs eltűnése, kiváltképp, ha örökös az illető – folytatta a báró.

– Nem vagyok kopó! – sziszegte Xavier. Az ötvenes éveinek elején járhatott, a közepesnél alig volt magasabb, de masszívnak mondható felépítéssel. Fejét vállig érő, erősen őszes hajzuhatag keretezte, vastag szemöldöke alól átható, fekete szempár nézett a világba. Sulpumas mosolyogva fordult hozzá.

– Nekem nem is arra van szükségem... hanem olyasvalakire, aki rejtélyeket old meg, s rendelkezik különleges képességekkel.

A báró fölünyes mosollyal nézte a másikat, miközben hátrakulcsolt kézzel megállt a kandalló mellett, ősei címerpajza alatt. A mosolya egyszerre tűnt udvariasnak és kegyetlennek. A negyvenes évei végén járhatott, hatalmas, kővér testét már-már komikusan vékony lábak cipelték, meglepő kecsességgel. Kerek arca, mélyen ülő szemei és vékony bajusza egy jóllakott kandúrhoz tették hasonlónak. Középhosszú, göndör, fekete haja a homloka fölött már kopaszodásnak indult. Vállai viszont aránytalanul szélesnek tűntek, melyekből két, erőteljes duzzadó kar nőtt ki. Hordónyi hasát egy drágakövekkel teli, aranycsatos öv ékesítette.

– Tudós vagyok, nem pedig mágus! – tiltakozott a másik férfi, kihúzva magát a báró karosszékében.

– Csakugyan, barátom? – kérdezte Sulpumas, továbbra is szívélyes mosollyal, amitől a szürke ruhába öltözött utazót kirázta a hideg.

– Lássuk csak... – folytatta a báró zavartalanul, félelmetes könnyedséggel. – „Az alkimia, az asztrológia és az asztronómia összefüggései, avagy mítoszok, tévhitek és tények”... írta Magister Xavier!

– „Értekezések egyes gyógynövények hatásairól az emberi természetre”, szintén Xavier magister tollából! De a kedvencem „A tárgyak beszéde viselőjük viselt dolgairól”! – a báró fejből idézte a címeteket. – Már önmagában varázslatos, hogy egy ember ily eltérő tudományokban jeleskedik! Szavamra, lenyűgöző!

– Ne túlozz, uram! – vetette ellen Xavier. – A tudós elmének feladata a világ titkainak feltárása. Hiszem és vallom, hogy a természet alakulása és történései, valamint az emberi természet jelenségei között ok-okozati összefüggés van!

– Pontosan erre van szükségem, barátom! – vágott közbe Sulpumas, gyanúsán vidám harsánysággal a hangjában. – Egy tudós elmére, aki felfedi egy felettebb kínos ügy ok-okozati összefüggését!

– Miért nem inkább a fogdmegeidet küldöd, báró? – fakadt ki Xavier a nyridiaira sandítva. Amaz dühösen felhorkant, kezében megremegett a kígyófejes bot.

– Mint mondtam, zavaros idők járnak mostanság... különösen itt, a királyságban... – válaszolt hosszasan Sulpumas, látszólag nem akadva fenn a tiszteletlen hangon. – Az ilyesfajta kínos ügyek diszkrétan kezelendők. Az én feladatomban itt, hogy mindig megtaláljam a megfelelő embert a megfelelő helyre. És én mindig megtalálom... mert tudom, kinek mennyi az ára. Egy magadfajta tudós-nak a megfelelő ajánlólevelek Tavrona és Benanze professzoraihoz címezve. Merthogy oda tartasz, nemde?

Xavier nem felelt erre. Dacos hallgatásba burkolózott. Sulpumas tovább folytatta:

– Bizony, barátom, én mindenkinél egy lépéssel előbb járok! Még a kémeim előtt is, akik a jelek szerint jó munkát végeztek! Tudtad barátom, hogy a hírneved megelőzött? Óriznek rólad és az eseteidről imitt-amott feljegyzéseket, méghozzá szép számmal! Úgy tűnik, bárhová visz az utad, minduntalan rejtélyes ügyekbe botlasz.

Xavier összeszorította fogát. Egy felderített bűnügy kapcsán ért véget fájdalmasan az ifjúsága, s kényszerült távozni abból a kolostorból, ahol nevelkedett.

A báró arcáról hirtelen eltűnt a mosoly.

– Tudni akarom, hová tűnt Aldar, az unokaöcsém! – csattant fel vészjóslóan. – Talán fölösleges emlékeztetnélek rá, milyen sors vár a kuruzslókra és az okkultistákra. Te azon kevés mágusok egyike vagy, akik oklevelekkel tudják igazolni, hogy a tudományt szolgálják. A tudás talán maradandó... az okirat viszont nem! Az okleveleid nélkül pedig elveszett vagy! Ezt ne feledd!

– Nem én vagyok a megfelelő ember! Nem vagyok képes rontásra, tűzesőre, vagy más harci cselekményre! – tiltakozott Xavier.

– Arra nincs is szükség! – nevetett Sulpumas, miközben megrántotta a fali csengő zsinórját. A szoba ajtaja kinyílt, s egy páncélinges, sisakos, harminc év körüli férfi lépett be, derekán karddal. Várakozón tekintett Sulpumasra.

– Bemutatom a Castaldót, a hadnagyomat. Ő kísérte Aldart az esendorfi domboknál, mikor az ifjú vicomtenak nyoma veszett. Castaldo, ez az ember itt Xavier magister! Ő fog segíteni Aldar felkutatásában! Holnap hajnalban indultok, útközben majd pontosan tájékoztatod az eltűnés körülményeiről!

A hadnagy rövid ideig összenézett Xavierral. Arányos, nyúlánk felépítésű volt, úgy öt láb tizenegy hüvelyk magas. Egyenes orra alatt ápolt, világosbarna bajuszt hordott. Szürke szemében mintha gúny bujkált volna,

amint végigmérte Xaviert.

Castaldo a báró felé fordulva fejet hajtott.

- Ahogy parancsolja méltóságod!

Választ nem várva távozott a szobából. Xavier is felemelkedett a székéből. Átkozta magát a helyzete miatt, de meg volt kötve a keze. Ajánlólevél nem terem minden bokorban. Kénytelen elvállalni ezt a megbízatást, ha az elkövetkezendő hónapokban, években zavartalanul szeretne kutatni. Feltéve, ha ezt a kalandot megússza ép bőrrel...

2.

A lovascapat négy napos erőltetett menetben érkezett el az Orwentől északra fekvő elsendorfi erdős dombvidékhez. Xavier a báróval kötött egyezség utáni napon, Castaldo kíséretében, még pirkadatkor surrant ki a város falai mögül. A közeli erdőben egy tízfőnyi fegyveres csapat csatlakozott hozzájuk, így folytatták útjukat, sokszor árkon-bokron keresztül.

Az egyik dombtetőn végül Castaldo megálljt parancsolt.

- Ez a hely lesz az! - közölte kurtán Xavierral. A mágus korához képest fiatalos könnyedséggel ugrott le a nyeregből, neki állt a helyszínt szemrevételezni. A dolgát nehezítette a kezdődő szürkület, s az időközben lehullott hó. Széles karimájú bőrkalapját a homlokába tolva, a domb keleti, lankás lejtője felé tartott, Castaldo kíséretében. A hadnagy korábbi elmondása szerint az ifjú Aldar szükségének végzése okán távolodott el a csapattól, majd nyoma veszett. Az őt kísérő poroszlok - örülvén a váratlan pihenőnek - csak egy óra múltán kezdtek el keresni, eredménytelenül.

- Hallottatok-e valamilyen gyanús zajt vagy kiáltást? - kérdezte Xavier a környező fákat és földet kémelve.

- Nem uram, egy árva pissenést sem!

- A vicomte nem válhatott köddé! Hacsak... lehetséges, hogy valaki, vagy valami elragadta észrevétlenül!

- Lehetséges, magister uram. Hátha nem evilági lény volt - felelte Castaldo tettetett közönnyel. Xaviernek egyre gyanúsabbá vált a hadnagy viselkedése. Hirtelen egy szétdőlt bozótost talált, a szürkés ágakon vércseppekkel. Xavier a hadnagyra pillantott. Amaz viszont szenvtelenül állta a tekintetét. Végül a magister törte meg a csendet.

- Táborozzunk le itt éjszakára! Ma már többet úgysem tehetünk!

Castaldo nem ellenkezett. Visszatértek a várakozó fegyveresekhez. Xaviernek volt ideje alaposan megfigyelnie őket az elmúlt napokban. Egytől-egyig szikár, keménykötésű fickók, akik szemlátomást nem finnyások, ha emberélet kioltásáról van szó.

A többségük lánzsával, karddal és szekercével volt felfegyverkezve, de akadt köztük néhány íjász is. Sulpumas báró nyilvánvalóan emberei legkiválóbbját rendelte melléje.

A katonák sátrat vertek és sebtében tüzet raktak. Xavier szorosán a köpönyegébe burkolózva így szólt:

- Most jó darabig senki ne zavarjon! Ha bármi különöse is művelnék, ne foglalkoztatok velem! Megértettétek?

Igyekezett minél vészjóslóbb hangot megütni. A katonák beleegyezően morgolódtak, majd ki-ki a dolgára ment. Xavier elővette zsebéből a Sulpumastól kapott miniatúrát, amely Aldart ábrázolta. Meglepő volt a hasonlóság, Aldar inkább Sulpumas fiának tűnt, mint unokaöccsének. A báró ifjúkori, daliás hasonmásaként nézett vissza a mágusra.

Xavier a tenyerébe szorította a miniatúrát, majd a sze-

mét lehunyva, mélyet lélegezve koncentrált. Lassan-lassan megszűnt körülötte a világ. Az emberek beszéde és a kakofonikus zörejei elnémultak elméjében. A fák, bokrok emlékeit próbálta előhívni, ahogy ajkai a hangtalan varázsigéket formálták. Merthogy ők is magukba zárják a múlt eseményeit, akárcsak az élettelen tárgyak, még a legapróbb kavicsok is. Ők is éreznek, ahogyan mi, emberek.

Xavier agyában homályos képsorozatként rekonstruálódtak az események. A gyanúja beigazolódtott: Castaldo hazudott. Aldar nem tűnt el, nem is ragadták el, hanem megszökött! A bokor ágain talált vér azé az öre, akit leütött, ezután kétségbeesett menekülésbe kezdett kelet felé Castaldo poroszloí elöl, akik végül nem érték be.

Aldar magával vitt egy furcsán fénylő tárgyat, amely akár mágikus erővel is bírhatott. Nyilván nem akarta, hogy a báró kezébe kerüljön, de vajon miért? A szökése hirtelen elhatározás volt-e, vagy tudatosan így tervezte? Talán ő maga is fogoly volt? A nyiridiainak pedig milyen szerepe lehet az ügyben? Xavier számára egyre valószínűbbnek tűnt, Sulpumas nem az unokaöccse iránt érzett aggodalom miatt küldte őt ide. Ez esetben... Xavier nem akarta végiggondolni, de a felismerés egy kígyó kíméletlenségével siklott át tudatán. Ha véghezviszi e küldetést, gyors halál vár rá a báró tömlöcében... jobb esetben!

3.

Másnap kora reggel a kis csapat komoran vágott neki a ködbe burkolt lejtőnek. Lépésben haladtak, gyalogosan, lovukat kantárszáron vezetve. Xavier vezette a sort, a többiek némán követték. Láthatóan babonás tisztelettel tekintettek rá. Tegnap felfedezéseit nem osztotta meg senkivel, mivel régóta rájött, Castaldót kivéve egyik fegyveres sem volt itt azon a végzetes napon. Xavier nem találgatta, a hadnagy (netán a báró) miért döntött így. Amennyiben alantas szándék vezérlte őket, akkor beleillik a képbe.

Hamarosan megközelítették a domb alját. A levegő rövid időre kitisztult, s egy tágas völgy kilátása tárult eléjük. A völgyben egy fallal körülvett város sziluettje látszódott.

- Melyik város ez? - kérdezte Xavier.

- Nem tudjuk uram... - hebegte a meghökkenett katonák egyike.

- Amikor legutóbb itt jártunk, még nem volt itt! - jelentette ki Castaldo határozottan, kifejezéstelen arccal. Xavier mégis biztos volt benne, hogy a hadnagy megint titkolt előle valamit.

- Az a város lesz a kulcsa a rejtélynek. Egyedül megyek oda! - jelentette ki Xavier ellentmondást nem tűrően. - Ha két-három napon belül nem térnék vissza, valószínűleg meghaltam! Ez esetben forduljatok vissza, és semmiképpen se próbáljatok utánam kutakodni! Kevesen lesztek hozzá!

- Mégis csak melléd adnám két emberemet! - akadékoskodott Castaldo.

- Szó sem lehet róla! Nézzétek csak jól meg! A kapu tárva-nyitva, mégsem látszik semmi mozgás! A falakon sem! Mít gondoltok, ezt a várost emberek lakják?

A mágus szavaitól a katonáknak földre gyökerezett a lábuk. Sápadtan meredtek hol Xavierra, hol egymásra.

- Tegyétek, amit mondtam! - szólt rájuk Xavier, szúrós szemét tekintetükbe vájva. Hátságának nyergébe pattanva, fűrgén a titokzatos város felé nyargalt...

(Folytatjuk!)

Cyrus Livingstone

Hollócsőr, avagy az indián zombi suttogása

Jack félálomban szendergett a kemény priccsen, a hold sápadt fénye erőtlenül világította meg a szűkös cellát. Elméje különös vidékeken járt: egy őserdei temetkezési helyről indult, majd a sűrű aljnövényzeten verekedte magát keresztül, míg nem egy hatalmas zikkurat magasodott előtte. Olthatatlan vágy támadt benne, hogy kinccsek után kutasson az elhagyatott indián templomban. A levegőbe emelkedett, s a magasban lévő bejáráshoz lebegett. Amint átlépett a kőbe faragott torz szobrok között, selymes fűvet érzett a talpa alatt. Mezítelenül állt egy zöld mezőn, s midőn körbetekintett, úgy látta, mintha egy golyóbis belsejében volna. Rohanni kezdett, és bár a talaj mozdult a lába alatt, úgy tűnt, hogy mégis egy helyben marad. Megtorpant. Egy hangot vélt hallani a távolból. Felemelkedett, s odalebegett, ám senkit sem talált. Rájött, hogy a hangok a fejből jönnek, így becsukta a szemét.

Rémülten, sikítózva riadt fel a rácsok mögött. Remegett, mint a nyárfalevél, nadrágja nedvesen tapadt a combjaira.

- A rohadt életbe! - mordult fel. - Behugyoztam. Megint. Mi a fene történik velem? - Összekuporodott, mint egy kisgyermek.

- Mr. Slater! - hallotta meg a sheriff hangját. - Minden éjjel ezt akarja csinálni? Amióta itt van, ezt a szart játssza itt nekem. Ha az a célja ezzel, hogy átszállítsuk, ki kell ábrándítsam. Még senkit se' láttam, aki ilyen brutálisan elbánt volna egy indiánnal. Tudja mi a büntetése!

- Kérem... - nyögte Jack. - Szeretnék beszélni... egy lelkésszel.

- Lelkésszel? - hitetlenkedett a sheriff. - Minek az magának? Kap majd lelkészt, mielőtt bitófára kerül. Hamarabb, mint gondolná. Na jóccakát!

- Ne... ne menjen el! - könyörgött Jack. - Azok a hangok, azok... megőrjítene! Segítsen kérem! Hívasson egy lelkész!

- Most? Az éjszaka közepén? Aludjon Mr. Slater - mondta közönyösen, majd visszament az irodájába.

Szárnyaló Szellem elégedetten mosolygott. Sikerült ismét rémálmodat küldenie a gyilkosra. Kezdett visszatérni a bódult állapotból, lassan visszatérték törzsének éjszakai neszei, fényei, szagai. Eszébe jutott Bubba, a voodoo varázsló, akivel egy időben érdekes eszmecserét folytatott. Jó hasznát vette most azoknak a praktikáknak, még akkor is, ha nem a valóságban alkalmazta azokat. Rakott még néhány rönköt a tűzre, majd magára húzta a takaróként szolgáló állatbőrt. Néhány perc múlva békésen aludt.

Jack elgyötörten, kipihenetlenül tért magához, amikor az ajtó rácsai között beadták neki a reggelit. Kinyújtózkodott, majd kedvetlenül elfogyasztotta a kis darab kolbászt, sajtot és kenyeret, s megitta a bögrényi vizet, miközben tekintete a semmibe révedt. Gondolatai közben messzire, a nem is olyan távoli múltban jártak, abban a néhány héttel ezelőtti időben, amikor rémálmomá vált az élete...

Óvatosan kémlelt ki a hegygerinc mögül. Tekintete a völgyben elterülő kis indián falut kémlelte. Itt élt Hollócsőr

is, az az indián harcos, aki pár napja egy kisebb összetűzés során elvette Stanley-nek, Jack bátyjának életét. Stanley a kezei között halt meg, s megesküdtött szülei életére, hogy mihamarabb bosszút áll érte. A temetés után rögtön nyomába is eredt Hollócsőrnek, kiderítette, hol él. Tegnap óta figyelte a falu életét, szokásaikat, mindennapi rutinjukat.

Porfelhőt vett észre a tábortól nyugatra lévő szorosban. Nem tudta, kik lehetnek, hisz a falu lakói jól láthatóan teljes létszámmal otthon voltak. Az érkezőkre közelített távcsövével. Nagy karimájú, poncsót viselő alakokat látott, amint sebesen a falu felé lovagoltak, mögöttük egy ekhós szekér érkezett. A lovasok voltak vagy ötvenen, s jó részük hamarosan körbevette az indián települést, míg az ekhós szekér és három lovas a sátrak közötti téren állt meg. Az indián nők és gyerekek eközben a sátrakba menekültek, míg a harcos férfiak a sátrak bejáratát védtek.

Jack már jobban látta az érkezőket. Egy rikító színű, sárga-fekete poncsóba és fekete kalapba öltözött fickó lehetett a vezetőjük, az kezdett ugyanis dirigálni a rézbőrűeknek, egy hatalmas colttal a kezében. Láthatólag vitatkoztak valamin, s az indiánok nem engedtek. Jack összerendezte a colt hirtelen robajára, s az egyik rézbőrű szétnyíló koponyával zuhant a földre. Pillanatok alatt zűrzsavar támadt odalent, s a keletkező nagy porban nem is igazán lehetett látni, mi történik. Mire elült a csatazaj, a por is elszórt. Borzasztó látvány tárult a szeme elé. A poncsósok egy kupacba rakták a leölt indiánok tetemeit, miközben a lányokat, fiatal nőket, asszonyokat az ekhós szekérre terelték. Közben megérkezett még egy szekér, arra a kisebb fiúgyermek kerültek. Most már biztos volt benne, hogy a poncsósok mexikói bandatagok, akik indiánokkal kereskednek. Bosszantotta a dolog, főleg, amikor a mexikóiak nem csak a falut gyűjtötték fel, hanem a tetemeiket is.

Jack megvárta, míg elmennek, nem akart összetűzésbe keveredni ezekkel a déli barbárokkal. Viszont amikor az utolsó lovas is eltűnt a szorosban, rohanvást igyekezett a faluba. Egyszer majdnem át is bucskázott egy nagyobb kövön, de sikerült megtartania egyensúlyát. Mire odaért, a tetemek már javában lángoltak, s mivel eloltani nem tudta a tüzet, a hullákat kezdte abból egyesével kirángatni. Az égő hús bűztől ugyan alig bírt levegőt venni, a gyomra is felfordult, de egyelőre még kitarlott. Egyre csak Hollócsőr tetemét kereste. Hirtelen érdes hang csattant a háta mögött:

- Mit csinálsz, te sápadtbőrű kutya?

Puskákzavárzatánakattanását hallotta. Mozdulatlanán dermedt, azt hitte, a poncsósok jöttek vissza.

- Keresek valakit - szólalt meg.

- Égő tetemek között? - kérdezte furcsállóan egy másik hang. Erre nem tudott mit felelni. - Fordulj meg, sápadt kutyafttya!

Jack eleget tett a kérdésnek, ám meglepetését nem tudta leplezni.

- Hollócsőr? Te nem... - a kérdés befejezése helyett a hullák felé mutatott.

- Jack Slater. Amint látod, Szárnyaló Szellemmel ép-ségben vagyunk, hála a szellemeknek. Most lassan vedd elő a fegyvered, és dobd a lábam elé.

Nem tehetett mást, hisz Hollócsőr és Szárnyaló Szellem

is jókora puskát irányzott felé, egyikük a fejére, míg a másik a mellkasára célozva.

- Most pedig regéld el szépen, mi a fenét keresel itt, Jack Slater! Illetve... Csak nem azért jöttél, hogy bosszút állj a bátyádon?

Jack csak bólintott.

- Szánalmas sápadt patkány! - köpte oda Hollócsőr. - Stanley rosszkor volt rossz helyen, ahogyan én is. Nagy kavarodás volt, még nagyobb csetepaté, indiánok a mocskos földrablók ellen. Én is csak az életem védtem, mint ahogyan a bátyád is. Én túléltem, ő pedig nem. Szomorú, de korántsem annyira, mint amit ezek a ragyás mexikóiak műveltek a falummal... - a hangja elcsuklott. Jack most vette csak észre, hogy Hollócsőrnek mekkora önuralomra van szüksége ahhoz, hogy nyugodt maradjon.

- Sajnálom pajtás. Igazad van. Nagyobb büntetés az neked, ha életben hagylak... - elharapta a mondat végét, de bárhogy is bánta, már kimondta.

- Ezt nem kellett volna - szólalt meg Hollócsőr, majd a puskáját Szárnyaló Szellem kezébe nyomta, s előhúzta övéből a törét. - Ezzel vágom ki a szíved, te sápadtarcú patkány!

Jack épphogy ki tudott térni a dőfés elől.

- Ne haragudj pajtás, nem úgy értettem! - próbálta menteni a helyzetet. Újabb támadás elől ugrott félre. - Tán jobb lenne, ha a te életed is elvenném? - Az indián töre vészesen közel suhant el a torka előtt.

- Hogy érted azt, hogy az én életem is? - rontott rá ismét a rézbőrű.

- Sehogy, hülyeségeket beszélek, nem vagyok teljesen magamnál. Láttam, ahogy a rohadt mexikóiak...

- És persze nem tettél semmit! Hagytad, hogy kiirtsák a falumat!

Jack háritott egy combjára mért szúrást.

- Mit tehettem volna? Voltak vagy ötvenen! De nem öltek meg mindenkit.

Hollócsőr gyors lépésekkel Jack mögé került. Jack még épp időben kapta el a tört markoló kezét, csavart rajta egyet, majd ő került az indián háta mögé.

- Állj már le, pajtás! Épp elég vér folyt mára. Sajnálom, ami itt történt. Ne tetézzük tovább. A poncsósok elvitték

az asszonyaitokat és a gyermekeiteket. Ők még megmenthetők. De ne hidd, hogy segítetek.

Hollócsőr Szárnyaló Szellemre tekintett, aki időközben a földre tette a puskákat.

- A sápadt bőrű patkánynak igaza van. Elég a vérontásból. Megértette, miért kellett meghalnia a testvérének, elszállt belőle a bosszú.

- Jól van hát - szólott Hollócsőr. - Engedj el te kutya-fattyá!

Jack elengedte az indiánt, de azért taszított rajta egyet, s ő maga is hátrébb lépett, nehogy a rézbőrű valami alatomos csellet próbálkozzon. Ám Jack szerencsétlenségére az indián lába beleakadt az egyik tetembe, s amint próbálta visszaszerezni egyensúlyát, meglehetősen komikusan, egy lábán ugrálva, a még mindig lángoló hullahegy felé tartott. Végül újabb tetembe botlott, majd a tűzbe zuhant. Haja azonnal lángra kapott, s bár mind Jack, mind Szárnyaló Szellem igyekezett segíteni neki, mire odaértek, már a ruhája is tüzet fogott. Próbálták eloltani, ám mire sikerült, Hollócsőr eszméletét veszítette.

Jack meggyötörten roskadt le a földre, a tetem mellé.

- Én nem... én ezt nem... - motyogta maga elé. Sokáig tartott, amíg eljutott a tudatáig, hogy az öreg indián sámán hozzá beszél.

- Menjen el Mr. Slater! Menjen innen el! Maga meg a családja csak a bajt hozta ránk, a falunkra. Tűnjön el innen, mielőtt még meggondolom magam, s olyat teszek, amit magam sem akarok. Vigye a fegyverét is! Ne jöjjön többé még a környékre sem!

Szédelegve vette fel poros hatlövetűjét, s indult a hegyoldal felé. Maga is biztos volt benne, hogy sohasem fog visszatérni, még a környékre sem.

* * *

Később elkapták. Az öreg sámán tehát mégsem volt olyan megbocsátó. Ráadásul néhány nappal a történetek után kezdődtek ezek a furcsa álmok. Az álmok, amelyek nyugtalanítóak voltak, s amelyek végén Hollócsőr, feketére égett hússal a testen kísértette őt, mint valami élőhalott, s folyton folyvást csak érthetetlen, és félelmetesen idegen, túlvilági hangon suttogott a fülébe.

Jimmy Cartwright

Szép

Láttam egy lányt
Gyönyörű ruhában
Olyan csodás volt,
Mint Te egy kukában
Átvágott torokkal,
Hátadban a késem,
Sírodra - ígérem -
E pár sort vésem...

Pomy Collingwood

Holtak szeme

Bomba robban, horpad a Föld,
A láthatár hamvadó fenyér,
Párolgó romok, fájó a csönd,
Nincs, ki lezárja a holtak szemét.

Az atommag szelleme gombafelhő,
Setét urnaként terjed szertesét.
Fekete esőt könnyez a menny,
Nincs, ki lezárja a holtak szemét.

Éjszaka jó, örök hóval,
Nincs szín, nincs árny, se fény.
Dallam se hallik, se nevetés,
S nincs, ki lezárja a holtak szemét!

Cyrus Livingstone

Márciusi érdekességek

93 évvel ezelőtt...

Forrás: Botár Árpád: A láthatatlan hadsereg

1918 márciusának első napjaiban kellemetlen meglepetés érte a francia fővárost. Egy regelen egyszerre csak, úgy 15 percenként gránátok hullottak Párizsra! Az antant kissé

pánikba esve adott ki egy jelentést, ami szerint a németek „láthatatlan magasságból” bombáznak. Délután jöttek csak rá, hogy szó sincs bombázásról. A német tüzérség a saját frontvonalai mögül ágyúzta Párizst! Ez kb. 120 km távolságot jelent, ami az akkori haditechnika abszolút csúcsa! Az ágyú neve: „Lange Max”. Ezeknek a harminc és feles ágyúknak a technikai lehetőségét az antant szakértői ekkoriban még a fantázia birodalmába sorolták. Mekkora égő lehetett, hogy a lánglelkű francia író, Jules Verne látomását az óriáságyúról a gyűlölt „boche” valóította meg. Egy orosz kém, bizonyos Sztjojanoff a Krupp művekben dolgozott, és jelentette az ágyú készülését Dupont ezredesnek, de ő nem hitt neki! Idézném a szövegét: „Egy hatalmas ágyúcsőbe egy másik ágyúcsövet építenek. Ebben az utóbbi csőben egy gránát van, amelybe egy másik gránát illeszkedik bele. A szerkezetet villanyerővel begyűjtják, az egyik cső kilövi a másikat, és az egyik gránát a másikat. Ez olyan erővel repül ki, hogy a lövedék az antantseregek mögé lő, és felrobbantja a nagy francia vasúti gócpontokat száz kilométer távolságból.” Kevés híja volt, hogy a jámbor provence-i fickót, Sztjojanoff küldöncét fel nem kötötték ezért! Azt hitte Dupont, hogy hülyére vették. További csemege, hogy a „Lange Max”-nak Párizsban tüzérségi megfigyelője is volt! Egy kémnő, akit úgy hívtak: dr. Elisabeth Schragmüller, a fedőnevén: Mademoiselle la Docteur. Az ő segítségével a „Lange Max” személyzete 24 órán belül értesült az elért találatokról. Az is a „doktorasszony” érdeme, hogy útmutatásával 1918. március 21-én a német tüzérség nagyszerű ágyúja telibe találta a francia hadügyminisztériumot, és romba döntötte!

84 évvel ezelőtt...

Forrás: „Március hatalma, a hatalom márciusa”

Az ünnepet időnként az adott kor aktuális történései kissé háttérbe szorították, és a kegyeleti gesztusok is feledésbe merültek. 1927-ben, a pengő bevezetésének évében pl. Debrecenben elfelejtették megkoszorúzni a nagytemplom előtt 1914 óta álló Kossuth-szobrot, Másnap 16-án 500 fős közönség Mea Culpázott a szobor előtt, önkívületben. A malomkerék nagyságú koszorún ez a felírat állt: „Kossuth Lajos! Bocssás meg városodnak!”.

162 évvel ezelőtt...

Forrás: 1848-1849 A forradalom és szabadságharc képes története

1849. március 15. előtt közvetlenül javában dúlt a szabadságharc. Eközben Táncsics Mihály Új Alkotmány javaslat c. röpiratában a katonák 20 hold földhöz jutását követeli, és Kossuth Lajos teljhatalommal felruházását. Bem tábornok csapatai 15-én megtámadják a Nagyszebenből kivert orosz és császári csapatokat, és egészen a Havasalföldre üzik őket. Ezen a napon megünnepelték a forradalom egyéves évfordulóját. Március 21-én Bem Nagyszebenben közbocsánatot hirdet az eddig ellenséges érületű lakosságának. Ezen a napon a hős

tábornok megkapja a Magyar Katonai Érdemrend első osztályát. Március 25-én Kossuth beszédet tart, melyben ostromozza a sajtó legutóbbi napokbani „borzasztó, irtózatoss” működését. Közben hívei „Kossuth diktatúráját” készítik elő. Március 30-31-én a Kossuth jelenlétében megtartott haditanács Klapka György tervei alapján kidolgozza a honvédség ellentámadásának tervét.

„Március hatalma, a hatalom márciusa” '56, március októberben

Forrás: Gyarmati György azonos című könyve

Az '56 októberi események vértestvéri viszonyban vannak a '48-as eszmeiséggel. A kor ifjúsága számára '48-49 mintaadó volt. A forradalom és szabadságharc emléke a maga teljességében a politikai gondolkodásban, és nemzet tudatosságban olyan jelentéssel bírt, ami a Rákosi-féle rendszer ellenében hatott. A két történet ráadásul a véres végben is hasonlít, hiszen mindkét esetben a külső hatalmi intervenció verte le a szabadságharcot. Az összefonódás miatt a Kádár-korszakban kényszeredetten váltalt és ki nem iktatható „ünnep” lett. A népnyelv, a vitriolos pesti humor hagyományait követve megfogalmazott egy „anti 12 pontot”:

„Pártunk és kormányunk demokratikus célkitűzése:

1. Élet nélküli félelem,
2. Békés egymásellenlét,
3. Az 1945-ös romállapotok visszaállítása, maradék nélkül,
4. Élelem nélküli élet,
5. Új pártjelvény: kalapács és zabszem – de az utóbbit nem tudják hova tenni,
6. Budapest vérfürdőváros, nagy idegenforgalommal,
7. Budapest szociális megőrzése. Lakásleválasztás Zsukov-féle módszerrel,
8. Kádár taxi-szolgálat. Hívás nélkül házhoz jövünk!
9. Tegyen társasutazást a Szovjetunióba – marhavagyonban,
10. Magyarország leltár miatt zárva!
11. Ne csüggedjete! Hazudnak rendületlenül!
12. Megkezdte működését a budapesti nagycirkusz, külföldi attrakciókkal:

Jöjjön, reszkessünk együtt!

Fellépnek:

Hruscsov Bulgariya vadállatai, Kádár Apró Dögei, ENSZ humoros tréfaival és meséivel. Városmajortól a Körúton át a Kilián laktanyáig, és Budapest több más pontján, utcabál. Magyarok kivonulása, orosz tüzijáték mellett. Zenét a Hruscsov-féle páncélzenekar szolgált.

Bitskey Tibor szelleművésze szavalja a Nemzeti dal a Nemzeti Múzeum előtt az 1956. március 15-i ünnepségen

A műsor végével:

- Tekintse meg Budapestet a magyar-szovjet barátság után

- Jöjjön az Emkébe! Nyitott tető!

- Dal: Láttá-e már Budapestet (sz)éjjel?

A kormányprogramot Zsukov hernyótalpas népművelőivel magyarázza meg a magyar népek.

Budapest 1957. január hó 6-án"

„Március hatalma, a hatalom márciusa”
a „Martius idusa” a 70-es években

Forrás: Gyarmati György azonos című könyve

1970-ben több tucatnyi középiskolás vonult a parlamenti Kossuth-szoborhoz, hogy „saját elhatározásból róják le kegyeletüket március 15. emléke előtt” Egyikük elkezdte a Nemzeti dalt, de a rendőrség feloszlatta a csoportosulást. 1972-ben „4-500 fiatal kisebb csoportokba szerveződve... sorra látogatta az 1848-as emlékhelyeket”. 88 személy ellen indítottak vizsgálatot, 9 esetben emeltek vádat. 1973-ban, a forradalom 125. évfordulóján már nagyobb volt a hajcihő. Több száz középiskolás és egyetemista kívánta pótolni, amit a hivatalos ünnepek rendezői elmulasztottak. Az elvtársak önkritikusan megállapították utólag, hogy a rendezvények a kerek évfordulót nem prezentálták. A hivatalos rendőrségi kimutatások mintegy 1500 főről szólnak. Nagy erővel készültek, 170 fő ellen preventív (megelőző) intézkedéseket fogantatosítottak. A pesti belvárosban a középiskolás diákokat módszeresen „megnevelték”. A rendőrök részben a helyszínen, részben a közeli bölcsészkar előterében verték, akit csak értek. Gyurkó László (szocialista 56- és Kádár-szakértő) Aczél Györgynek ezt írta: „Budapest belvárosa néhány órán át úgy nézett ki, mintha valamely komoly lázadást kellett volna leverni.”

Noha az 56-os események teljes amnéziájában szocializálódott nemzedékről van szó, a párhuzam kézenfekvő. Az évtizedben készült felmérés szerint, a hatalom minden igyekezete ellenére a korosztály a „kokárdás ünnepet” előkelő helyre rangsorolta! 1976 márciusában, először és utoljára kétszer akkora terjedelemben értekeztek a pártcsaj-tóban 15-ről, mint néhány nappal később a Tanácsköztársaságról. De a hivatalos hangnem továbbra is megbicsaklott, a szocializmus se kiköpni, se lenyelni nem tudta tizenötödikét. Molnár Béla a HNF országos tanácsának elnöke például imigyen szóla vala 1976-ban: „Petőfi azt a társadalmat várta, álmolta meg, amelyet a társadalomtudomány kommunizmusnak nevez.” A pártzsargonban elhangzó papirosízű szónoklatok elszálltak az odavezényelték feje felett. Március 15 éppúgy, mint október 23 a „vezető élcsapat” számára pártbelügy volt, illetve azon erőlködött, hogy az legyen. A Forradalmi Ifjúsági Napok (március 15-21., valamint április 4.) tompítani igyekeztek március erejét, s a lelkekre gyakorolt bűvös hatalmát a hatalom szolgálatába terelni...

Ezért vonták össze a többi dátummal. Ezt erőltették, a sport, meg az öntudatos szoc. kultúra...

A forradalmi ifjúsági napok rövidítése: FIN... a franciában: vége.

Homoergaster

Templom a ködben

Te
Vagy.
Hiszem,
Hogy vagy.
Tudom, hogy vagy.
Valahol itt, előttem.
Szívemben a remény nagy,
mégis bizonytalan léptem.

Köröttem néma köd.
Nincs mi vezessen.
Alattam szikár föld,
szibbadás ül lelkemen.

Lüktető vér emeli
fáradt tagjaim.
Elérlek-e valaha?
Megéri küzdeni?

Fürkésző szemem
hiába meresztem,
a ködös kétely
nem ereszt el.

Tudom hogy vagy.
Valahol itt, előttem.
Szívemben a remény fagy,
s erőtlenné válik léptem.

Elmém, szívem feladni kész
Üres szemem befelé néz.
De mint száját elhagyó fohász
Üt rést a ködön fényes napsugár.

Mit látok, egy pillanat csupán,
Templom a ködben, a hegy ormán.!

Gregor McSEL

Utószó

A vágyam hajt, szánom majd
álmomat feléd.
Az átkom majd, felsóhajt
és sírva mar beléd.
Átnézek a könnyeken, és
nem lépek eléd.
Szorít még, de fejet hajt
a kín.
S a Dac: Elég.!

Mia

Sötételf - Vérékővek

AMMERÚNIA VILÁGÁN JÁTSZÓDÓ, SHARED-WORLD ANTOLÓGIA.

Baar-Shagyr veszett hírű lápvidék, a Császárság mégis helytartót ültet ide, mert a környező hegyek méhe mesés holdkő-vagyont rejt... Amikor egyik bánya megnyitáskor a tartományban elszabadul a ximúr-kórság és a nemesvérű elfek tömegével korcsosulnak el, a holdélfek mágiája gyilkos ködfallal zárja körül a mutánsokat. Az itt rekedtek bőre megfeketedik, hajuk megőszül, izmaik elsovadnak.

A felfedezett vérekővek létezésének titokban kell maradnia, ezért a császári gépezet gondoskodik arról, hogy mindenki elhiggye: a tartomány lakossága elpusztult, a maradék keveseket kimenekítették. A shagyrri kincsek átmentése, a fajtársak sanyargatása a színfalak mögött zajlik tovább. Egyvalamivel azonban senki sem számol: a shagyrri Nemesházak egyes klánjai idővel felhagynak az elixír szedésével. Négy generáció elteltével a mocsárvidék már egy új fajt nevelt ki: harcias, vad és ellenálló egyedeket, akik a túlélés és a gyilkolás mesterei. A nevük: sötételf.

Véropál, pókselyem és opálacél, tűzgriffek és sárkányok, renegáttá lett kardnemesek, ximúrvadászok és kóbor elfek, boszorkányok, Dzardan ősi palotavárosának titkai, Khaál pókisten kultusza, a Szívfaló legendája, Setephis urainak örökösödési harca elevenednek meg e különleges gyűjtemény lapjain. Összeesküvések és rejtelmek, hősök és elfajzottak, tragédia és áruulás...

Eric Muldoom szerkesztésében Soren Ward, Santorina Grey, Boruzs Gergely Gábor és társaik gondoskodnak arról, hogy a sötételfek rettegett világa a mi napunk alatt borzongasson tovább.

H. P. Lovecraft: Erich Zann muzsikája

Howard Phillips Lovecraft novelláját szeretném a figyelmetekbe ajánlani, melynek címe, Erich Zann muzsikája.

A történet főszereplője, egy hajdani metafizika szakos hallgató, egyes szám első személyben számol be a múltban szerzett borzalmas élményeiről. Magáról a karakterről nagyon keveset tudunk meg az elbeszélés során. Mindössze annyit, hogy egykor egyetemre járt egy francia városban, és aggasztó anyagi helyzete miatt a Rue d'Auseilen bérelt lakást. A Rue d'Auseil viszont azóta eltűnt a térképről.

Az elbeszélő összefüggően, részletesen és tárgyilagosan számol be az eseményekről, melyekre azóta sem talált magyarázatot. Túl van az első sokkon, az eltelt évek alatt számtalanszor átgondolt mindent, gondosan kiemelt minden apró részletet, járta a környéket, minden hozzáférhető térképen kereste azt a bizonyos utcát, de nem talált megnyugvást. Zavarodottsága és rettegése áthatja tárgyilagos stílusát, és már az első perctől fogva meghatározhatatlan borzalommal tölti el az olvasót. Ez a rettegés uralja az egész novella hangulatát.

Az elbeszélés elején oly hangulatos és részletes leírást kapunk a környékről, hogy szinte beszívhatjuk az utca bűzös levegőjét, és koppan a cipőnk a macskaköveken. Egy francia város ódon, kissé romos negyedében járunk. Szinte minden városnak van ilyen része, de most, mesélőnk hatására, mégis más szemmel figyeljük meg a baljós részleteket. A saját világunkat látjuk, de úgy, ahogyan még soha nem tártul a szemünk elé. Bármely függöny mögött, bármely sötét sarokban ott lapulhat az a transzcendens borzalom, melyet jobb lenne észre sem venni, messzire elkerülni, de ellenállhatatlanul vonzza a kíváncsi embereket. Ha pedig egyszer elhúztuk a függönyt, többé nincs visszaút.

Ebbe a környezetbe tökéletesen beleillik a történet másik szereplője, Erich Zann, az öreg német brácsás, aki nap közben egy filléres színházban dolgozik, éjjel pedig a függönyökkel gondosan eltakart ablaka előtt ülve rémisztő, mégis zseniális dallamokat játszik hangszerén az egyetemista albérlete fölött lévő nyomorúságos lakás-

ban. A rettegéstől megtört figura, ráadásul néma. A mesélővel ellentétben neki még arra sincs lehetősége, hogy megossza valakivel a gondjait. Helyzete, melybe talán önhibáján kívül került, teljesen kilátástalan. Már szinte semmi kapcsolatot nem tart fenn a külvilággal, és az egyetemista udvarias érdeklődésével sem tud igazán mit kezdeni, amit zenéje iránt tanúsít. Számára a zene nem a népszerűség és a szakmai sikerek eléréséhez szükséges, hanem az egyetlen eszköz, amivel távol tarthatja az életét fenyegető gonoszt. A borzalmat, mely veszélyt jelent mindazokra, akik balga módon megpróbálják megismerni. A két különös szereplő találkozásának története semmiképpen sem végződik happy end-del.

Az elbeszélés tempója nagyon lassú. A mesélő képes bekezdéseken át elidőzni teljesen hétköznapi részletek leírásánál. Nincsenek benne hatásvadász, akció dús jelentek, melyekben patakokban folyik a vér, sem ronda, nagyfogú, nyáladzó szörnyek, de még egy árva kísértet sem. A történet egyik legizgalmasabb vonása, hogy a gonosz nem ölt konkrét alakot. Jelen van mindenütt a világunkban, hatalommal bír, ellenállhatatlanul vágyunk a megismerésére, még akkor is, ha a tudásunkért elménk épségével, vagy akár az életünkkel kell fizetnünk. Szabadon szárnyalhat a fantáziánk, így Erich Zann ablaka mögött várakozó szörnyűséget bátran felruházhatjuk saját rémálmaink legrémisztőbb jellemzőivel.

A novella olvasása közben egy percig sem érezhetjük magunkat biztonságban. Végigkísér minket az érzés, hogy mindez velünk is megtörténhet. Tipikusan olyan történettel állunk szemben, ami garantáltan eszünkbe fog jutni, ha éjjel egyedül leszünk a sötétben, és minden zug meg fog telni alattomosan rejtőzködő gonosz lényekkel, akik csak az alkalomra várnak, hogy végre előbújhassanak.

Mindezek alapján bátran ajánlom ezt a művet az igényes horror irodalom és a misztikus történetek kedvelőinek. Nem fognak csalódní.

Ida

Az ajánlót eredetileg a Karcolat által kiírt műértékelő pályázatra készítettem.

